

יֵאָמֵר רַבֵּנוּ וְיִזְכָּר בְּפִרְוֵשׁ שְׁכַכְלָה שִׁיתָה וְשִׁיתָה שֶׁהָיָה מְשִׁיחַ וּמִדָּבָר עֲמָנוּ יִכּוּלִים לְהוֹיֵת עַל יָדָהּ אִישׁ בְּשֵׁר וְיֵאָמֵר וְיִזְכָּר צִדִּיק גָּמוּר
בַּעֲזָרָת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ

טוֹעֵמִיָּה

חַיִּים זָכוּ

(חֲסִידֵי אֲבֹתֵינוּ) מְרַבֵּי מִדְּבָרֵי שִׁיתָה (חֲסִידֵי מַהְרַ"י שְׁנֵי)

פְּנִינִים יְקָרִים
מְלֻקָּטִים כְּכַתְּבָם וְכִלְשׁוֹנָם
מִסְפְּרֵי רַבֵּינוּ הַק' וְתַלְמִידוֹ זִיע"א וְתַלְמִידֵיהֶם וְתַלְמִידֵי תַלְמִידֵיהֶם
לְהַשְׁקוֹת וּלְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי בְּמֵי הַנֶּחֱל גּוֹבֵעַ מִקּוֹר חֲכָמָה

תשפ"ה

דְּבָרִים - חֲזוֹן

גליון תל"ט

טַעֲמוֹ וְדָאוּ כִּי טוֹב ה'
וְאִדְךָ זֵיל גָּמוּר בְּסִפְרֵי הַק' הַמְּלָאִים כָּל טוֹב

כִּי כָל שִׁיתָה שְׁלֵל הִיא הַתַּעֲרָרוֹת נִפְלָא וְנִמְדָא מְאֹד וְדִדְךָ יִשְׁרָה וְנִכְוֶנָה מְאֹד לַעֲבוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ לְכָל אֶחָד לְפִי מִדְּבָרָתוֹ יִהְיֶה וְיִשְׁלַח בְּאֵיזָה מִדְּבָרֵי שִׁיתָה (חֲסִידֵי מַהְרַ"י שְׁנֵי)

פרשת השבוע

טוֹעֲמִיָּה

אלה הדברים אשר דבר משה

כָּל הַדְּבָרִים נִכְלָלִין בּוֹ

שָׁמַעְתִּי בְּשֵׁמוֹ שֶׁהַצִּדִּיק הַגָּדוֹל בְּהַדְּבוּר שֶׁהוּא
מְדַבֵּר נִכְלָלִין בּוֹ כָּל הַדְּבָרִים הַצָּרִיכִין אֶל כָּל
יִשְׂרָאֵל. וְכָל הַדְּבָרִים שֶׁצָּרִיךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

וְזֶהוּ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַדְּבָרִים שֶׁדִּבֶּר מֹשֶׁה נֶעֱשֶׂה מִמֶּנּוּ
דְּבָרִים אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל. כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מֵצֵא
בּוֹ מֶה שֶׁצָּרִיךְ, כַּנֶּזְכֵּר לְעִיל:

שיחות הר"ן ר"צ

כִּי דְבָרֵי רַבֵּנוּ זְכוֹרֵנוּ לְבָרְכָה הֵם כְּלָלִיּוֹת גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד, וְכָל
תּוֹרָה וְתוֹרָה כְּלוּלָה מִכָּל הַתּוֹרָה כְּלָלָה וּמְכַלְלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל
וּמְכַלְלִיּוֹת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבָּעוֹלָם. וְכָל אָדָם כְּמוֹת שֶׁהוּא, בֵּין
אִם הוּא בְּתַכְלִית מִדְּרָגָה הָעֲלִיּוֹנָה, בֵּין אִם הוּא בְּתַכְלִית
דִּיּוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה, הַכֹּל כֵּאֲשֶׁר לְכָל, מִרִּישׁ כָּל הַדְּרָגִין עַד סוֹף
כָּל הַדְּרָגִין, כֹּלָם יְכוּלִים לְמַצֵּא עֲצָמָם, עִם כָּל בְּחִינּוֹתֵיהֶם,
בְּתוֹךְ כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה שֶׁל רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא זְכוֹרֵנוּ
לְבָרְכָה. וְעַל כֵּן עַל יְדֵי כָּל תּוֹרָה וְתוֹרָה יוֹכֵל כָּל אָדָם שֶׁבָּעוֹלָם
בְּכָל עֵת וּבְכָל זְמַן לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ יְהִיָּה אִיךְ שִׁיחָתוֹ:

הקדמת ליקוטי תפילות

עמוד זה נדבט הר"ר ישעי' שמעון ראטענבערג הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבן שיחי למזל טוב

טוֹעֲמִיָּה

כֵּן יַעֲשֶׂה ה' לְכָל הַמַּמְלָכוֹת

פֶּרֶשֶׁת הַשָּׁבוּעַ

חֲבִיבַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

כָּל סֵפֶר מִשְׁנֵה תוֹרָה מְדַבֵּר מְקַדְּשֶׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל הַתּוֹכָחוֹת וְהַדְּבָרִים שֶׁדִּבֶּר עִמָּהֶם מֹשֶׁה שָׁם, הַכֹּל הָיָה מֵעַנִּין יְצִיאַת מִצְרַיִם לְבּוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְזִכֹּר כָּל הַטּוֹבוֹת וְהַנִּפְלְאוֹת שֶׁעָשָׂה ה' יִתְבָּרֵךְ עִמָּנוּ וְהוֹצִיאָנוּ מִמִּצְרַיִם וְהָרַג סִיחּוֹן וְעוֹג וְכו', כֵּן יַעֲשֶׂה ה' לְכָל הַמַּמְלָכוֹת וְכו'.

פּוֹק עֵין וְתִשְׁכַּח שְׂכָל סֵפֶר דְּבָרִים מְדַבֵּר כְּמַעֲט בְּכָל פֶּרֶשֶׁת מֵעַנִּין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֵיךְ ה' יִתְבָּרֵךְ רָצָה לְהַבִּיאָם מִיַּד לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְהֵם עַל יְדֵי חֲטָא הַמְּרַגְלִים מוֹצִיאִי דִבַּת הָאֶרֶץ רָעָה וְכו', עַל יְדֵי זֶה נִתְעַכְּבוּ אַרְבָּעִים שָׁנָה, וְעָתָה הֵם מוֹכְנִים לָבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַל כֵּן הִזְהִירָם לְשָׁמֵר אֶת הַתּוֹרָה כְּדִי שִׁירְשׁוּ אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְכו'.

עֵין בְּפֶרֶשֶׁת דְּבָרִים וְאַתְחַנֵּן עֵקֶב רָאָה וְכו', וְתִדְקֶדֶק וְתִרְאָה חֲבִיבַת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֵיךְ מְזִכִּיר בְּכָל פַּעַם אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶצֶל כָּל הָאֲזֻהָרוֹת שֶׁמִּזְהִיר אוֹתָם לָקִים אֶת הַתּוֹרָה וְשֶׁעָקַר קִיּוֹם הַתּוֹרָה הוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב וְעָשׂוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי נָתַן וְכו', לְמַעַן תִּחְיֶה וְהִאֲרַכְתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ וְכו', לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ וְכו', וְעָשִׂיתָ הַיָּשָׁר וְהַטּוֹב וּבָאתָ וִירְשָׁתָּ אֶת הָאֶרֶץ וְכו', וְכֵן הִרְבֵּה מְאֹד.

לִיקוּטֵי הַלְכוֹת דְּבָרִים הַנוֹהֲגִים בְּסֵעוּדָה ד' יג

טרחכם ומשאכם

טועמיה

פרשת השבוע

יסוד האמונה הקדושה

אפיקורסות נקראת משא, כמו שכתב רש"י על "משאכם", מלמד שהיו בהם אפיקורסים. על כן בשנוסע להצדיק הוא משליך מעליו משאוי גדולה, כי מאחר שנוסע, כבר יש לו אמונה, שהיא הפך האפיקורסות:

שיחות הר"ן לו

ואם לא היו פועלים כל החסידים בנסיעתם לצדיקים, אלא מה שיש להם על כל פנים אמונה בזה הצדיק שהם מקרבים אליו ובכמה צדיקים, כי אמונת חכמים הוא יסוד האמונה הקדושה, שהוא יסוד כל התורה הקדושה, מכל שכן מי שזוכה לבלי להסתכל כלל על המחלקת שבין הצדיקים, ומאמין בכלם, אשרי לו:

ימי מוהרנ"ת ח"ב עח

עמוד זה נדבית הר"ר מנחם נפתלי לוקמן הי"ו
לרגל שמחת הולדת הבת תחי' למזל טוב

שבת חזון

טועמיה

ענינא דיומא

נָשָׂא לְבִי אֶת רַגְלִי

וְגַם אֲנִי בְּעֶצְמִי וְרַבִּי נֶחֱמַן הִזְכֵּרְתִּי עֲצָמִי מִחֻדָּשׁ הֵיכָן אֲנַחְנוּ בְּעוֹלָם
שׁוֹכְנֵינוּ לְשִׁמְעַת כְּזוֹאת. וְעַדִּין מִתּוֹרָתוֹ אֲנוּ רְחוּקִים. וְאֲנִי צוּעֵק בְּלִבִּי עִתָּה
עַל הַיָּמִים שֶׁעָבְרוּ כִּמָּה שָׁנִים שְׁלֹא זָכִיתִי לְקַיֵּם זֹאת מִרְבּוּי הַמְּנִיעוֹת,
אֲבָל אֲנִי מִשְׁמַח עֲצָמִי עַל הַמַּעַט דְּמַעַט שׁוֹכִיתִי לְפַעֲמִים
לְקַיֵּם מַעַט מִזֶּה וְגַם מֵהַ שׁוֹכְנֵינוּ לְפָרֵשׁ שִׁיחִתָּנוּ בַּיּוֹם
זָכוֹ, הוּא גַם כֵּן יָקָר מְאֹד מְאֹד. כִּי לֹא כָּל אָדָם זוֹכֶה לְקַיֵּם כָּל
הַנֶּ"ל בְּשָׁלְמוֹת.

וְאֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה לְהִתְבּוֹדְדוֹת אֲפִלּוּ בַּיּוֹם, אֲבָל אֲשֶׁרִי
וְאֲשֶׁרִי הַזּוֹכֶה לְקַיֵּם בְּפִשְׁטוֹת הַנַּעֲזוֹר בְּלִילָה זָכוֹ וְכוּ'. עַד
שִׁיזְנִיחַ לְהַפְלִיל זָכוֹ וְכוּ', יְהִי חֶלְקֵנוּ עִמָּהֶם לְעוֹלָם, וְעַל כֵּן גִּרְזִיתִי עֲצָמִי
לְכַתֹּב לָכֶם מִיַּד קֹדֶם תְּפִלַּת שְׁחֵרִית. כִּי זֶה הָאֲגֵרֶת הוּא אֲצִלִּי תִלְמוּד
תּוֹרָה דְּרַבִּים, כִּי אֲוִלִּי אֲוִלִּי יוֹכֶה אַחֵד עַל יְדֵי זֶה לְהִתְעוֹרֵר
לְקַיֵּם כָּל הַנֶּ"ל, אוֹ מִקְצַת מִזֶּה עַל כָּל פָּנִים, וּבִפְרָט קוֹדֶם
רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה זָכוֹ.

וּבְלִיל שַׁבַּת חֲזוֹן הָעֶבֶר לֹא יִכְלֹתִי לְהִתְאַפֵּק עַד
שֶׁנָּשָׂא לְבִי אֶת רַגְלִי וְרַקְדֵּיתִי בְּשִׂמְחָה בְּעִזְרַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וּלְדַעֲתִי מֵעוֹלָם לֹא רַקְדֵּיתִי בְּשַׁבַּת זֶה,
וְתִהְיֶה לָּאֵל הַכֹּל תִּהְיֶה עַל נִכּוֹן. וְלֹא תִישׁוּעָה וְתִתְקוּהַ שְׁנֵם
עֲסָקֵינוּ נִתְחִיל וְנִגְמֹר וְנִתְחִיל וְנִגְמֹר כִּמָּה פְּעָמִים, וְה' יִגְמֹר
בְּעִדְנוּ תָמִיד.

עלים לתרופה ה' ואתחנן ת"ר

עמוד זה נתרם ע"י הר"ר צבי ארי' קרמור הי"ו
לע"נ ידידו הר"ר שמחה ארז ב"ר שלום בנדרסקי ז"ל

הפטרת חזון

טועמיה

ענינא דיומא

אין קדשת שבת נפגם

וזה שנקרא שבת תחלה למקראי קדש, 'תחלה' דיקא, הינו ששבת הוא בחינת התחלה לכל הימים טובים, שהם בחינת מקראי קדש שצריכין לקרות הקדשה לתוכם ושבת הוא בחינת התחלה להיום טוב, שמשם מבחינת שבת, קורין הקדשה לכל הימים טובים וראש חדש, כי שבת קביעא וקנימא, אבל יום טוב תלוי בישראל, כי ישראל הוא דמקדשי לה, כי יום טוב, שהוא תלוי בקביעות ראש חדש, הוא בבחינת התגלות ההסתרה, שעל ידי זה זוכין אחר כך לבחינת קדשת יום טוב כנ"ל, זה תלוי בישראל, כי התגלות ההסתרה זה תלוי בישראל שהם צריכים לעסק בעבודת ה' ובתורה כדי להעלות המלכות מבחינת הסתרה.

אבל שבת קדוש מעצמו ואין פגם מגיע בו, כמו שכתוב חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי – ואלו שבת לא קאמר, כי שבת הוא שמא דקדשא בריך הוא שמא דאיהו שלים מכל סטרוי וכביכול בשבת, נתגלה חיות מחי החיים שאין ההסתרה מגעת לשם, כי בעצם הקדשה, כביכול, אין פגם מגיע לשם כידוע, כי איהו לא אישתני בכל אתר. וזה בחינת קדשת שבת שקביעא וקנימא, כי היא קדושה ממנו יתברך בעצמו כנ"ל. ואפלו בתוך הגלות אין בחינת קדשת שבת שקביעא נפגם, כי שבת לא קאמר, ועל כן, אדרבא, משבת קורין את החיות והדעת לתוך הימים טובים וראש חדש, כי על ידי הדעת שנמשך משבת מגלין ההסתרה כנ"ל.

ועל כן הגאולה תלויה בשמירת שבת, כמו שאמרו רז"ל, אלמלא שמרו ישראל שבת ראשונה אין כל אמה וכו'. וכן, אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין. כי כל הגליות של מלכות האמות, זהו בחינת הסתרה כנ"ל, ועל ידי שבת נתגלה ההסתרה ונגאלין.

ליקוטי הלכות ר"ח ג' ח

עמוד זה נדבית הר"ר מאיר יהוסף ראטענבערג הי"ו
לרגל שמחת הבר מצוה לבנו שיחי למזל טוב

שבת ערב תשעה באב

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

קִדְשֵׁת שַׁבַּת עֹזָה עַל בְּלָנָה

וְעַל כֵּן בְּעֶרְב תַּשְׁעָה בְּאָב אַחֲר חֲצוֹת חֲמוּר עוֹד יוֹתֵר וְלֹא יֹאכֵל שְׁנֵי תַבְשִׁילִין בְּסַעֲוִידָה הַמִּפְסָקָת. כִּי כִּבְר נִתְּבָאֵר שֶׁהַתַּבְשִׁיל הוּא לְלֶפֶת אֶת הַפֶּת וּלְמִתֵּק אֶת הָאֲכִילָה הוּא בְּבַחֲיִנַת הַמִּשְׁכָּת הָאֲרֶת הַחֲכָמָה אֶל הַמְּלָכוֹת, וְעַל כֵּן בְּשַׁבַּת יוֹם טוֹב מִצְוָה לְהִרְבוֹת בְּתַבְשִׁילִין וּמִגִּידִים כִּי אִזּוּ מֵאִיר הָאֲרֶת הַחֲכָמָה בְּיוֹתֵר, אֲבָל בְּסַעֲוִידָה הַמִּפְסָקָת נִשְׁאָז נִמְשָׁךְ בְּחִינַת הָאֲרֶת הַחֲכָמָה בְּהֶעֱלִם וּבְצַמְצוּם גָּדוֹל עַל כֵּן דִּי בְּתַבְשִׁיל אֶחָד וּמִי שֶׁאֵפְשָׁר לוֹ לֹא יֹאכֵל אֶלָּא פֶת חֲרֻבָה וְכו'.

וְעַל כֵּן אִם חָל תַּשְׁעָה בְּאָב בְּשַׁבַּת מַעֲלָה עַל שְׁלַחֲנוּ אֲפִילוֹ בְּסַעֲוִידָה הַמִּפְסָקָת בְּסַעֲוִידַת שְׁלֵמָה בְּעֵת מְלָכוּתוֹ. רִמְזוּ שְׁקִדְשֵׁת שַׁבַּת עֹזָה עַל בְּלָנָה וְאִזּוּ נִמְשָׁךְ הָאֲרֶת הַחֲכָמָה אֶל הַמְּלָכוֹת בְּהֶאֱרָה גָּדוֹלָה בְּבַחֲיִנָה שְׁהִיָּה בִימֵי שְׁלֵמָה סִיְהָרָא בְּאַשְׁלָמוּתָא וְעַל כֵּן אִזּוּ הָאֲכִילָה וְהַנִּשְׁתָּיָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּשִׁלְמוֹת גָּדוֹל וּבְמַעֲלָה עֲלִיוֹנָה מְאֹד.

נחת השלחן או"ח הל' תשעה באב

שבת ערב תשעה באב

טוֹעֲמִיָה

ענינא דיומא

הוא יכול לדבר מגדלת רבנו

מוהרנ"ת ז"ל היה נוהג לנסע על שבת חזון ושבת נחמו ושבת שירה לטשערין ועוד עירות כדרכו של רבנו ז"ל, ופעם אחת בהיותו בטשערין על שבת חזון דבר אז בשלחן מנוראות גדולתו של רבנו ז"ל והאריך בזה מאד, ואז ישב בשלחן גם הרב דק"ק טשערין הרב שמואל יצחק ז"ל תלמיד רבנו, וכששמע הפלגת מוהרנ"ת בגדלות ורוממות רבנו ז"ל תמה עליו ושאל אותו: ר' נתן, פון וואנעט נעמט איהר דאס? (מהיכן אתם לוקחים את הדבורים האלו) גם אני הייתי אצל רבנו ז"ל, כשמע מוהרנ"ת ז"ל שאלתו ותמיהתו נתחורו פניו ונתרשלו ידיו מחמת זה, וחלשה דעתו עד שהיה קשה לו להמשיך בדבוריו.

והנה אחד מאנשיו שישב בשלחן (ה"ה הרב ר' נחמן טולטשינ'ער) הרגיש בשנוי פניו ורצה לחזקו ולעודדו, ענה ואמר לו: ר' נתן, וואס הערט איהר אים, איהר האט דאך אליין גיהערט וואס דער רבי האט גיזאגט, אז ער האט א נגון צו זינגען לעתיד וואס דאס וועט זיין דער עולם הבא פין אלע צדיקים וחסידים, דארפט איהר נאך גרעסערס פין דעם, היינט וואס ווערט איהר נאך נתפעל פין זיינע רייד? (מה אתם שומעים אותו, הרי אתם בעצמכם שמעתם מה שרבנו אמר שיש לו לשיר נגון לעתיד שזה יהיה העולם הבא של כל הצדיקים וחסידים, אתם צריכים יותר מזה? עתה מה אתם מתפעלים מדבריו) ונהנה מוהרנ"ת ז"ל מדבריו כי החיו את נפשו, ונחה דעתו עליו, והמשיך בשיחותיו הק' על השלחן.

ואותו שבת חזון היה ערב תשעה באב, וכידוע שהיה דרכו של מוהרנ"ת ז"ל שביליל תשעה באב היה מסתגר לבד באיזה קעלער (מרתף) או בחדר מיוחד מאחרי סעודה המפסקת עד למחרתו אחרי חצות, והיה מקונן באיכה וקנינות בשברון לב ובקול בכיות עצומות ואנחות וגניחות עד שנמס כל לב ונחרד לב השומע, וארע אז שהרב ר' שמואל יצחק הנ"ל עבר דרך מקומו של מוהרנ"ת ושמע קינותיו ושאגותיו בוקעים ממעמקי לבו עד שנחרד גם הוא, ואז אמר: "אצינד ווייס איך שוין פין וואנעט ער נעמט זיינע דבורים", והודה לדבריו, פיון שבוכה ומילל כן, ומפרש לעצמו כל הקינות על הסתלקות רבנו, הוא יכול לדבר מגדלת רבנו.

אוצר נחמני

עמוד זה נתרם לזכות נחמן בן טויבא רחל - שינצל מצפרני
הצבא ויזכה הוא וכל בחורי אנ"ש להגיע לקיבוץ הק' בר"ה

טוֹעֲמִיָּה

תשעה באב במוצאי שבת

ענינא דיומא

לַצֵּאת מַחֲיוֹת אֱלֻקוֹת

וביום שישי ערב שבת קודש לא אומרים חצות ביום, כי כבר שורה קדשת שבת שאז הוא ממש כמו בגין בית המקדש כי שבת גבוה יותר מבית המקדש, כי שבת הוא כח הראות המאיר בעינים שזה הבית המקדש וכו'. ועל כן בודאי ביום ערב שבת קודש כבר הכנתי את עצמי לקדשת שבת, ומתנחמים על האבלות שבכל השבוע, ואדרבה, מרגישים אז חיות גדול והתקרבות להשם יתברך. ועל כל פנים משמחים ומנחמים את עצמם בזה שהולך יום מנוחה וקדשה כזה, שבת קודש, יום שמחה וחדוה, ואוכלים ומתענגים בתענוג שבת שהוא יום שמחה וחדוה בכל העולמות, ומצפים שבזכות היום הקדוש הזה 'שבת קודש' סוף כל סוף יושיענו השם יתברך ויגאלנו גאולה שלמה בקרוב אמן.

וכשהיה צאת הכוכבים הפשטתי בגדי שבת, ולבשתי בגדי חול באבלות וצער ויסורים, וטעמתי ממש טעם מר מאוד, לצאת מחיות אלקות כזה, מאור כזה, משמחה וחדוה שביום שבת קודש ליום שהוא יום חשך ואפלה ועצבה ודאגה כזה ממש מהפך אל הפך, ובאמת אפילו כשערב תשעה באב חל ביום חול, כשמגיע סעודה המפסקת נעשה מר ומרור, ומכל שכן כשיוצאים מיום שבת קודש, מחיות כזה, ליומא דמרידא יומא דצערא.

ימי שמואל

עמוד זה נתרם לרגל שמחת נישואי
החתן יחזקאל רובין הי"ו למזל טוב

קנינות לת"ב

טועמיה

ענינא דיומא

עקר פונתנו בהקנינות

וכלל עקר הקינו"ת בתשעה באב ובין המצרים הם בשביל תיקו"ן, כדי לזכות לתשובה, כמו שמסימין בסוף איכות שהוא כלול מכל הקנינות שמסימין בסוף השיבנו ה' אליך וכו', כי עקר פונתנו בבכיתנו בהקנינות כדי לעורר רחמיו יתברך ששיבנו אליו באמת דהינו שנזכה על ידי הדמעות וכו' לזכר היטב בעלמא דאתי בכל יום בכלליות ובפרטיות שעל ידי זה נשוב אליו יתברך.

וזה בחינת אני הגבר ששם מדבר הרבה ברוח הקדש לנפשו בשביל כל אחד מישראל. איך צריך כל אחד לדבר לנפשו אולי יוכל להזכיר את עצמו אף על פי כן עד שישב אליו יתברך. כי סוף כל סוף כל סוף מה יהיה מאתנו ומה נעשה באחריתנו. וזה שמדבר ירמיה ברוח הקדש כאלו כל אחד מישראל אומר על עצמו כשמתחיל להרגיש כאב עוונותיו שגרמו החרבן ועכוב הבגין ואריכת הגלות. וצריך כל אחד לתלות החרבן בעצמו, כי הוא יודע בנפשו מה שעשה ומה שנעשה עמו בעוונותיו. ועל זה ידו כל הדוניים. וצריך כל אחד שרוצה לרחם על עצמו לומר במר נפשו אני הגבר ראה עני וכו' עין שם היטב עמקות מרירת הדבורים ההם. ועקר מרירות הקינה על עצם רחוקו של כל אחד מאביו שבשמים, עד אשר כמעט אפס תקנה חס ושלום. שים לבך לכל דבור ולכל פסוק ותוכל למצא את עצמך שם בכל מקום שאתה שם. אבל אף על פי כן, אף על פי שמספר מרירות צרותיו כל כך עד אין תכלית, אף על פי כן אינו מיאש את עצמו לגמרי חס ושלום בשום אופן. וזהו שאומר בתוך מרירות לבבו, ואמר אבד נצחי, נצחי דיקא כאלו אבד הנצחון שלו לגמרי חס ושלום, מאחר שרואה רחוקו וחרבנו כל כך. אבל אף על פי כן זכור תזכור וכו' זאת אשיב אל לבי על כן אוחיל וכו'.

ליקוטי הלכות ברכות הראיה ה' ג

מרחם ציון ירחם עלינו שנזכה לפעל על ידי הקנינות בקשת השיבנו ה' אליך וכו', שזה עקר תכלית אמירת הקנינות שכלם כלולים במגלת איכה שאמר ירמיה הנביא ברוח הקדש שמסיים בסוף השיבנו וכו' והעקר שנקים שפכי כמים לבך נכח פני ה' עד שנעורר רחמיו בכל יום וישב אלינו וירחמנו וינחמנו וישמחנו עד שנזכה לעבדו יתברך בשמחה תמיד, וזכות שבת קדש יגן עלינו להגיע לכל זה מהרה, כי לא דבר ריק הוא מה שנעשה עמנו בכל יום ויום בעתים הללו בעקבות משיחא בכלליות ובפרטיות עם כל אחד ואחד, וצריכים אנו להחיות עצמנו בכל מיני מטעמים המשיבין את הנפש, וביותר בקדשת ושמחת שבת קדש שהוא מגן על הכל:

עלים לתרופה ער"ש דברים תקצ"ב

עמוד זה נדבת הר"ר נחמן הכהן הוכברג הי"ו
לרגל שמחת נישואי בנו החתן נתן שיחי למזל טוב

במבאר בלשון לע"ז רמז עמקות פונתו...
(ליקוטי הלכות מילה ד')

טועמיה

לשון רבנו ז"ל

רבנו ז"ל אָמר פֿעם :

די עלטערן פון משיח וועלן ניט זיין איי איי איי

תרגום

הוריו של משיח לא יהיו איי איי איי

וראה ליקו"ה בכמה מקומות, כגון בהלכות שבת הלכה ו' וז"ל:

וגם רבי שמעון בר יוחאי נולד מזווג איש ואשה, ומי יודע אם כל אבותיו למעלה למעלה היו כלם צדיקים וקדושים, כי בודאי היו באבותיו הקדומים מצד אביו ומצד אמו כמה וכמה אנשים פשוטים, וזכו שיצא מזרע שלהם צדיק תנא קדוש ונורא איש אלקים כזה, שהכיר את הבורא הקדמון כמו שהכיר וגלה אלקותו בעולם כמו שגלה. וכן בשאר גדולי הצדיקים שכל זה בחינת מי יתן טהור מטמא וכו', וכמו שכתוב, הזהירו בבני עם הארץ שמהם תצא תורה וכמו שכתוב בכתבי האר"י זכרוננו לברכה והובא בדברי אדמו"ר זכרוננו לברכה בהתורה דרשו וכו', שהנשמות הקדושות הגבוהות מאד מאד על פי רב באים דוקא על ידי טפת עם הארץ כמבאר דרוש זה באריכות בכתבי האר"י זכרוננו לברכה בכמה מקומות, שזה ענין יציאת אברהם מתרח ורבי עקיבא וכו' עד שמבאר שם שגם נשמת משיח תבוא דיקא מבחינות פאלו.

שיח שרפי קודש החדש ח"ג רמ"ו

עמוד זה נדבת הר"ר יעקב זאב חשין הי"ו – לרגל
נישואי בנו שיחי' – ביום ד' באולמי הכרמים ב"ש

זמני שבת קודש פרשת דברים

אין לסמוך על הזמנים בצמצום	ירושלים וביתר	בית שמש	בני ברק	מירון וצפת	מודיעין עילית	הר יונה	אומן	ניו יארק
הדלקת הנרות	7:00	6:59	7:17	7:02	7:09	7:01	8:15	7:49
שקיעה ערב שב"ק	7:40	7:39	7:39	7:42	7:39	7:41	8:37	8:11
חצות הלילה	2:05	2:06	2:07	2:07	2:06	2:06	---	2:45
עלות השחר	4:35	4:36	4:35	4:30	4:35	4:31	3:31	4:18
עטיפת הטלית	5:01	5:01	5:01	4:56	5:01	4:57	4:14	4:49
נין החמה	5:56	5:57	5:56	5:52	5:56	5:53	5:34	5:54
סוף זמן קר"ש מג"א	8:28	8:28	8:28	8:24	8:28	8:25	7:58	8:25
חצות היום	12:45	12:46	12:47	12:45	12:46	12:45	1:05	1:02
שקיעה ו התחלת הצום	7:39	7:38	7:38	7:41	7:38	7:40	8:35	8:09
צאת השבת	8:15	8:16	8:17	8:17	8:16	8:17	9:32	9:21
צאה"ש 72 דק'	8:52	8:51	8:50	8:54	8:51	8:52	9:48	

כללים: הדלה"נ בירושלים וב"ש מירון והר יונה 40 דק', במודיעין 30 דק', בב"ב וחול"ל 22 דק'. שקיעת החמה בא"י בגובה, באומן ובחול"ל במישור. חצות הלילה שש שעות שוות מצאה"כ בינונים לפי האופק (כ-6.5 מע'). עלות השחר (72 ע"פ מע') 16.1 מע'. עטיפת הטלית 11.5 מע'. ניין החמה במישור כנהוג. סווק"ש מעלול"ש 16.1 מע' עד צאה"כ בינונים לפי האופק. צאת השבת בצאת כוכבים קטנים (רצוי) 8.5 מע'.

הרוצה ליטול חלק בזכות ההדפסה וההפצה, וכן הרוצה לקבל הגליון

יפנה לטעל. 0548528284 (toameobreslev@gmail.com)

כמו"כ ניתן לתרום ב'נדרים פלוס' שלוחה 2450 עבור 'טועמיה חיים זכו - ברסלב'

לוח הלימודים היומיים לשבוע הבא פרשת ואתחנן

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי	שבת קודש
ו.	ו.	ז.	ז.	ח.	ח:	ט.
קכד	קכה	קכו	קכז	קכח	קכט	קל
שעה	שעז	שעט	שפא	שפג	שפה	שפז
מו	מז	מה	מט	נ	נא	נב
תורה ה' תנינא - 'תקעו אמונה'						התורה הזמנית